

[Ebba Strange]

10-15-25 mennesker, der er så afgørende for, at vores unge bliver narkomaner? Jeg mener, det er en fordrejning af debatten om narko-forbrydelser og misbrugsårsager, en argumentation, der er med til at dreje narkoproblemet væk fra de andre, helt væsentlige årsager.

Flere af de domme, man er blevet udvist for, viser, at det langt fra altid er store bagmænd, der bliver udvist. Det er typisk småhåndlangere, der ligesom danskere bør have udstået deres straf, når de er færdige med at afsone, og ikke have pålagt den tillægsstraf, det er at blive vist ud af det land, de ønsker at leve i, hvor de måske har familie, børn og ægtefælle, og hvor det ikke kun er den dømtes tilværelse, man smadrer, men hele familiens.

Vi kan drøfte, efter hvor mange års ophold de bør have den rettighed. Udlændingevalgets mindretal foreslår 7 år. I SF synes vi, det er lige rigeligt nok. På baggrund af flere konkrete sager vil vi gerne gå længere ned, maksimalt til 5 år, men gerne længere ned endnu. Dog ikke under 2 år, skal jeg skynde mig lidt at sige, men et eller andet sted derimellem.

Til indvandrergruppen knytter der sig andre problemer end udvisningsproblemer, typisk familiesammenføringsproblemer. Selv om vi i SF ville anse det for at være ideelt, om Danmark kunne være et land, hvor alle, der ønskede det, kunne slå sig ned, foreslår heller ikke vi det generelle indvandrerstop ophævet. Vi må se i øjnene, at vi har en stor arbejdsløshed. Vi har problemer i vores eget land, og derfor er tiden ikke inde til at imødekomme dette, der kunne være et ideelt ønske. Men vi vil meget gerne være med til at skabe en større sikring for, at mennesker, der bor her, kan få deres familier herop – børn, gamle forældre og måske andre, som de føler de har en forpligtelse over for. Der er store forskelle på de familiemønstre, vi lever efter her i landet, og de familiemønstre, der er gældende i en lang række af de kulturer, det her handler om, og vi mener, at vi i højere grad bør respektere de familiemønstre, der gælder.

Særlige tragedier har der været knyttet til tilfælde, hvor børn er blevet udvist, fordi der har været modstrid mellem de dokumentationer, der har foreligget om børnenes alder

fra ansøgerne og fra de danske myndigheders side.

Endelig skal også jeg nævne problemerne omkring parforhold. De er blevet rejst af et par tidligere ordførere, men jeg vil også gerne tage dem med. Unge mennesker rejser meget, og unge mennesker forelsker sig – det gør ældre også, men måske knap så hyppigt som de unge – oftest i en af det andet køn, nogle gange i en af samme køn. I stedet for at håndhæve meget strenge ægteskabsregler, som for nogle kan være fristende at misbruge, som for andre, nemlig de homoseksuelle, er umulige at bruge, og som endelig af andre opleves som noget, man bliver nødt til for at kunne være sammen, synes jeg, vi skulle finde et andet samlivsbegreb at knytte til dem, der ønsker at leve sammen i et parforhold. Jeg synes, vi skulle give folk lov til at leve sammen med den, de gerne vil leve sammen med, uden at de behøver at frygte at blive udvist, og jeg mener, vi må kunne finde en regel for det, som både hindrer proformaægteskaber – for de er jo heller ikke til at holde ud – tvangsægteskaber eller det, at homoseksuelle ikke kan få lov at leve sammen.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg gerne takke justitsministeren for hans skriftlige redegørelse, men også for hans store åbenhed i spørgsmålet om udlændinges ophold, indfødsret m.v. Jeg tænker her på det besøg, som justitsministeren så velvilligt fik op at stå for indfødsretsudvalget.

I sin redegørelse kommer ministeren naturligt ind på sit lovforslag. Derfor er det svært at skelne imellem redegørelsen og lovforslaget.

Ministerens redegørelse og ministerens lovforslag om udlændinge bygger på den fyldige betænkning, nr. 968 af 1982, om udlændingelovgivning. Når ministerens redegørelse og lovforslag til en udlændingelov alligevel er kommet lidt bagvendt til denne verden, nærmest ved et kejsersnit, skyldes det formentlig nogle bombastiske udtalelser fra justitsministeren om, at han ville gå af, såfremt den normale udvisningspraksis ikke blev overholdt i en enkelt sag. Da justitsministeren havde besindet sig og mærket ministertaburetten vakle, var gode råd dyre. Derfor valgte ministeren at fremme redegørelsen